

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **L. F.**
bytem XXX
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
se sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalované: **Univerzita Karlova**
se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektorky Univerzity Karlovy ze dne 29. 4. 2022
č. j. UKRUK/114806/2022-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž rektorka Univerzity Karlovy (dále jen „rektorka“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí děkana 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „děkan“) ze dne 17. 1. 2022, č. j. S28827883/299065 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím děkan podle § 68 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) ukončil studium žalobkyně pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, které spočívá v nevykonání části státní rigorózní zkoušky z Interny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobkyně od roku 2009 studovala studijní obor Všeobecné lékařství na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy (dále též jen „1. LF UK“). Na základě její žádosti jí bylo rozhodnutím děkana uznáno splnění kontroly studia předmětů, které absolvovala během předchozího studia na Lékařské fakultě v Plzni, kde studovala od 16. 9. 2005 do 30. 9. 2008.
3. Šestý (poslední) studijní úsek žalobkyně plnila dle individuálního studijního plánu. Dne 17. 9. 2021 neúspěšně absolvovala státní rigorózní zkoušku z Interny v řádném termínu a neuspěla ani v prvním opravném termínu konaném dne 12. 11. 2021. Žádostí ze dne 19. 11. 2021 požádala o termín státní rigorózní zkoušky z Interny dne 13. 12. 2021 a o termín státní rigorózní zkoušky z Pediatrie dne 20. 12. 2021, přičemž uvedla, že důvodem její žádosti je konec maximální doby studia dne 31. 12. 2021. Proděkanka 1. LF UK této žádosti žalobkyně vyhověla a povolila jí konat státní rigorózní zkoušku z Interny v mimořádně vypsáném termínu 13. 12. 2021 a státní rigorózní zkoušku z Pediatrie v mimořádně vypsáném termínu 20. 12. 2021.
4. Ani při druhém opravném pokusu při státní rigorózní zkoušce z Interny dne 13. 12. 2021 žalobkyně neuspěla.
5. Přípisem ze dne 15. 12. 2021 děkan vyrozuměl žalobkyni o tom, že jsou splněny předpoklady pro ukončení jejího studia. Na tento přípis žalobkyně reagovala třemi podáními ze dne 19. 12. 2021, a to: 1) žádostí o přerušení studia, 2) žádostí o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny a umožnění jejího opakování, 3) omluvou neúčasti u státní rigorózní zkoušky z Pediatrie v termínu 20. 12. 2021. Žalobkyně jednak poukázala na zdravotní obtíže, které jí znemožňují soustředit se, a dále napadla průběh druhého opravného pokusu státní rigorózní zkoušky z Interny. Při přípravě odpovědí na otázky, která jí byla při zkoušce poskytnuta, podle ní panoval v místnosti konání zkoušky nadměrný hluk.
6. Děkan prvostupňovým rozhodnutím rozhodl o ukončení studia žalobkyně. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z úřední činnosti zjistil, že státní rigorózní zkoušku z Interny žalobkyně neúspěšně absolvovala třikrát (jednou v řádném a dvakrát v opravném termínu), čímž byly objektivně naplněny důvody pro ukončení studia. Současně s odkazem na vyjádření členů zkušební komise a nezávislého pozorovatele vyjádřil přesvědčení, že druhý pokus státní rigorózní zkoušky z Interny proběhl v souladu s interními předpisy. Z vyjádření členů zkušební komise a nezávislého pozorovatele vyplynulo, že během zkoušky členové komise při přípravě žalobkyně polohlasně rozmlouvali, což je standardní. Žalobkyně při zkoušce prokázala základní neznalost. Navíc své selhání po ukončení zkoušky odůvodňovala tím, že si musí vydělávat, a že se věnovala ošetřování blízké osoby. Její argumentaci o hluku při přípravě odpovědí proto členové komise považují za účelovou.
7. Odvolání, které žalobkyně podala proti o ukončení jejího studia, rektorka napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí děkana potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumala průběh státní rigorózní zkoušky žalobkyně z Interny, přičemž shledala, že tato zkouška proběhla objektivně, v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy i 1. LF UK. Konstatovala, že studijní a zkušební řád zajišťuje studentům poskytnutí přiměřeného času na přípravu ke zkoušce, což žalobkyně nerozporela. Rektorka nepřisvědčila žalobkyni, že právo studenta na poskytnutí přiměřeného času je nutně spojeno s právem na poskytnutí takových podmínek, které studentovi umožňují plně se soustředit na přípravu odpovědí na vylosované otázky.

Student musí být dle rektorky schopen své vědomosti obhájit i v akusticky ne zcela sterilním prostředí. Rektorka zvláště zdůraznila, že takové požadavky je legitimní klást na studenty posledního ročníku studijního programu Všeobecné lékařství, protože i čerstvý absolvent se ve své profesi musí umět správně rozhodovat v jakékoliv situaci bez ohledu na hluk či jiný stresor.

8. Rektorka provedla jako důkaz k odvolání přiložené zvukové nahrávky posuzované zkoušky z Interny, které žalobkyně pořídila mobilním telefonem uloženým v kapse kabátu. Ze zvukových záznamů podle rektorky jednak plyne, že při přípravě žalobkyně na zkoušku v místnosti nebylo hovořeno nad běžnou intenzitu tlumené konverzace. Ze zvukového záznamu z průběhu vyhlášení výsledků dále plyne, že žalobkyně svůj neúspěch vůbec nespojila s nevyhovujícími podmínkami při přípravě odpovědí. Příloha č. 3 představuje zesílenou verzi nahrávky doby přípravy, která má odrážet to, jak žalobkyně subjektivně vnímala hlasitost hovoru komise. Tuto nahrávku ale rektorka nepovažovala za určující a označila ji za subjektivní.
9. Rektorka rovněž poukázala na to, že žalobkyně od roku 2016 skládala části státních závěrečných zkoušek se značnými časovými rozestupy. Musela si být vědoma toho, že jí koncem roku 2021 uplyne maximální doba studia, a i přesto se rozhodla konat rigorózní zkoušky z Chirurgie, Pediatrie i Interny na podzim roku 2021. Po neúspěšných pokusech proděkanka vyšla žalobkyni vstříc a vypsala v její prospěch mimořádné termíny.
10. Děkan dle názoru rektorky nepochybil ani tím, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí nerozhodl o žádosti žalobkyně o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny. O případném porušení vnitřních předpisů při konání státních závěrečných zkoušek je možné vydat rozhodnutí, jen je-li v důsledku tvrzeného pochybení ukončeno studium. Zákon o vysokých školách ani vnitřní předpisy Univerzity Karlovy možnost anulování státní zkoušky neumožňují. Vadou prvostupňového rozhodnutí není ani to, že v něm děkan zmínil, že žalobkyni uplynula dne 31. 12. 2021 maximální doba studia. Z prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, že uplynutí maximální doby studia bylo děkanem zmíněno pouze pro úplnost a nebylo důvodem pro ukončení studia.
11. V žalobě žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné a nicotné a namítla, že jím byla podstatně zkrácena na svých právech.
12. Žalobkyně předně brojila proti tomu, že jí bylo ukončeno studium, přestože děkan stále nerozhodl o její žádosti o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny. To namítala už v odvolání, rektorka však tuto námitku shledala nedůvodnou. Závěr rektorky však nemá oporu v platných právních předpisech a přičí se základním principům veřejné správy. Žalobkyně trvá na tom, že o její žádosti o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny mělo být rozhodnuto.
13. Žalobkyně dále namítla, že se rektorka nevypořádala se všemi jejími odvolacími námitkami.
14. Zkouška z Interny proběhla dle přesvědčení žalobkyně v rozporu s čl. 18 odst. 3 Pravidel pro organizaci studia na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, neboť bylo porušeno její právo na řádnou přípravu odpovědí tím, že ji při přípravě rušil konstantní hluk přítomných osob. Závěr rektorky o důležitosti přípravy studenta před konáním zkoušky je sice pravdivý, není však s to vyvrátit tvrzení žalobkyně, že byla ochuzena o řádnou bezprostřední přípravu odpovědí při zkoušce. Rozsah a kvalita zpracování přípravy odpovědí na vylosované otázky významně ovlivňuje průběh zkoušení. V době přípravy žalobkyni konstantně rušil hluk osob

přítomných v místnosti, které hlasitě, živě a vesele diskutovaly o tématech nesouvisejících se zkouškou. Opakovaně se stalo, že v jednu chvíli mluvilo více osob, které se překřikovaly. Jeden člen komise při přípravě žalobkyně telefonoval. Po 15 minutách přišla opozdílá studentka a její pozdní příchod se v místnosti hlasitě řešil. Žalobkyně se tak nemohla koncentrovat a byla zkrácena na svých právech. Zdůraznila, že při přípravě odpovědí na vylosované otázky seděla u stejného stolu jako členové komise a nezávislý pozorovatel, od kterých byla vzdálená jen 2 metry.

15. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že rektorka vyhodnotila softwarově zesílenou nahrávku jako příliš subjektivní, zatímco jako subjektivní nehodnotila vyjádření členů komise, kteří uvedli, že mluvili tiše či polohlasně. Jejich perspektiva je přitom stejně subjektivní jako perspektiva žalobkyně.
16. Dále žalobkyně argumentovala rozdílem mezi zvukem a hlukem. Zvuk je vjem sluchového orgánu, zatímco hluk je obecně každý nežádoucí zvuk. V této souvislosti poukázala na studie, které (stručně řečeno) prokazují, že hluk ovlivňuje schopnost člověka soustředit se. Z nich žalobkyně dovozuje, že jí nelze klást za vinu, že nedokáže odfiltrovat okolní ruch (hluk) prostředí.
17. Žalobkyně podotkla, že již absolvovala několik zkoušek na 1. LF UK a nikdy se s takto rušivými podmínkami nesetkala. Namítla proto také, že nebyly dodrženy srovnatelné podmínky, které jsou u stejného typu zkoušky standardně zachovávány.
18. Žalobkyně navrhla soudu provést důkaz nahrávkami zkoušky z Interny, které pořídila (jak tvrdí, ne zcela úmyslně) na svůj telefon umístěný v kabátě, dále důkaz svým účastnickým výsledkem a výsledkem blíže neurčené spolužačky. Dále navrhla provést místní šetření při konání budoucích státních zkoušek v sídle žalované, které jsou veřejnosti volně přístupné. Navrhla též provést důkaz znaleckým posudkem z oboru neuropsychologie, a to za účelem zjištění, do jaké míry mohl hluk v místnosti ovlivnit kognitivní funkce žalobkyně.
19. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že podle zákona o vysokých školách, Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy i judikatury Městského soudu v Praze se rozhoduje o případné anulaci státní zkoušky v řízení o ukončení studia, vedly-li tvrzené vady k ukončení studia. V posuzované věci rektorka žádné porušení podmínek neshledala. Žalovaná má za to, že rektorka se s veškerou odvolací argumentací detailně vypořádala. Žalobkyně navíc neuvedla, jaké konkrétní odvolací námitky považuje za nevypořádané. K žalobní námitce ohledně porušení čl. 18 odst. 3 Pravidel pro organizaci studia na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je toho názoru, že rektorka se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala s nahrávkami zkoušky. Pořízení těchto nahrávek žalobkyní žalovaná označila za neetické. Není ani pravdou, že by rektorka převzala subjektivní názory členů komise na hlučnost jejich hovoru – se všemi námitkami a tvrzeními žalobkyně se podrobně zabývala. Vyjádření akademických pracovníků žalovaná považuje za způsobilé podklady pro rozhodnutí děkana i rektorky.
20. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 9. 2023 žalobkyně odkázala na podanou žalobu a zdůraznila, že přiměřený čas na přípravu odpovědí na otázky při zkoušce nezahrnuje jen časovou složku, ale i složku kvalitativní. Prostředí, kde příprava studenta probíhá, má odpovídat prostředí typickému pro skládání zkoušek. Je nesporné, že při přípravě žalobkyně docházelo k polohlasnému rozmlouvání členů zkušební komise o tématech, která nijak nesouvisela s pracovními a pedagogickými záležitostmi. V průběhu přípravy žalobkyně se do

místnosti se zpožděním dostavila studentka J., se kterou poté členové komise hlasitě rozmlouvali. V místnosti, kde zkouška probíhala, tak byl neustálý hluk, který žalobkyni při přípravě rušil a znemožnil jí podat při zkoušce maximální výkon. To prokazují i žalobkyní pořízené zvukové nahrávky průběhu zkoušky, které připojila k odvolání. S ohledem na uvedené má žalobkyně za to, že v jejím případě nebyly splněny podmínky garantované studijním a zkušebním řádem, neboť jí bylo upřeno právo na řádnou přípravu. Do dnešní doby také nebylo rozhodnuto o její žádosti ze dne 19. 12. 2021 o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny a umožnění jejího opakování. Žalobkyně též namítla, že studentce J. bylo na přípravu odpovědi poskytnuto mnohem více času. Žalobkyně byla zkoušena déle než hodinu a po celou dobu jejího zkoušení se studentka J. připravovala, takže její příprava trvala přibližně hodinu a čtvrt.

21. Žalovaná při jednání před soudem odkázala na písemné vyjádření k žalobě a setrvala na svém návrhu na zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Konstatovala, že zkoušení na vysoké škole obvykle probíhá tak, že jeden student je zkoušen a během toho se druhý student připravuje. Zvukovou nahrávku ze zkoušky žalobkyně pořídila tajně; jednalo se o neetické jednání.
22. Soud při jednání provedl důkaz přehráním zvukové nahrávky pořízené žalobkyní, která zachycuje průběh její přípravy odpovědi na vylosované otázky (příloha č. 3 odvolání – datový soubor „příloha_3_připrava.mp3“). Ostatní důkazní návrhy žalobkyně soud pro nadbytečnost zamítl, neboť o žalobě bylo možné rozhodnout na základě listin tvořících obsah správního spisu a zjištění o průběhu relevantní části zkoušky konané žalobkyní dne 13. 12. 2021, která si soud opatřil poslechem výše zmíněné zvukové nahrávky.
23. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
24. Podle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách studijní povinnosti studenta vyplývají ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.
25. Podle § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách má student právo konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem.
26. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.
27. Podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci
 - a) povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
 - b) povolení opakovat část studia uvedenou v § 52 odst. 1, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád,
 - c) přerušení studia,
 - d) uznání zkoušek nebo splnění jiných studijních povinností a předepsání rozdílových zkoušek, včetně uznání zkoušek vykonaných v rámci studia ve studijním programu uskutečňovaném vysokou školou nebo fakultou a uznání zkoušek nebo jiných studijních povinností nebo předmětů nebo jiných ucelených částí studia absolvovaných v rámci studia v akreditovaném vzdělávacím programu na vyšší odborné škole,
 - e) přiznání stipendia,
 - f) vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4,
 - g) nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- h) disciplinárního přestupku,
- i) vyloučení ze studia podle § 67.

28. Podle čl. 9 odst. 12 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy řádný a dva opravné termíny konání státní zkoušky, resp. každé její části, stanoví děkan. (...) Nevykoná-li student státní zkoušku ani ve druhém opravném termínu, nesplnil požadavek stanovený tímto řádem a studium mu bude ukončeno.
29. Podle čl. 17 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy podání učiněná studentem ve věcech organizace studia se vyřizují sdělením. Za organizaci studia se považuje vše, co nespadá pod rozhodování podle § 68 zákona o vysokých školách.
30. Podle čl. 18 odst. 3 Pravidel pro organizaci studia na 1. lékařské fakultě otázky ke státní zkoušce nebo její části si student losuje. Komise poskytne studentovi přiměřený čas k přípravě odpovědí; v případě konání státní zkoušky nebo její části distančním nebo částečně distančním způsobem lze od poskytnutí času k přípravě upustit. Vylosované otázky jsou vodítkem pro průběh státní zkoušky nebo její části.
31. Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
32. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Žalobkyně se mj. domáhala toho, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí. Tento návrh nikterak neodůvodnila, nicméně soud je k takové vadě povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 76 odst. 2 s.ř.s.). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu charakterizoval nicotnost jako „specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. (...) Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky.“ (viz rozsudek ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74). Výčet vad, které typicky mohou způsobovat nicotnost správního rozhodnutí, byl předložen již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, jenž zmiňuje „např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod.“ Obdobný výčet je nyní zakotven ve shora citovaném ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu.
34. Žádnou z výše nastíněných vad, jež způsobují nicotnost správního aktu, napadené rozhodnutí netrpí. Rektorka byla nepochybně věcně i funkčně příslušná k rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí děkana. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti, jeho srozumitelný a zcela určitý výrok koresponduje s odůvodněním, z něhož jsou bez obtíží seznatelné právní úvahy, jimiž se rektorka při rozhodování v dané věci řídila, i skutkový stav, z něhož vycházela.
35. Žalobkyně dále vznesla námitku, že se rektorka dostatečně nevypořádala s odvolacími důvody. Fakticky tedy namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek

důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ovšem musí být vždy vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů není rozhodnutí, v jehož odůvodnění se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesených námitek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76 a rozsudek NSS ze dne 17.1.2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). V této souvislosti je nutno zdůraznit, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicite* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1).

36. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský soud je na rozdíl od žalobkyně přesvědčen, že rektorka náležitě vypořádala všechny základní odvolací důvody; na stranách 9 – 16 napadeného rozhodnutí reagovala jak na výtky směřující k procesním otázkám, tak na tvrzení, jimiž žalobkyně napadala průběh státní závěrečné zkoušky z Interny. To, že se žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí po obsahové stránce neztotožňuje, jeho nepřezkoumatelnost samozřejmě nezakládá. Pouze na okraj soud uvádí, že žalobkyně ani neuvedla, která její odvolací námitka zůstala nevypořádána.
37. Nedůvodná je rovněž námitka, v níž žalobkyně brojí proti tomu, že děkan rozhodl o ukončení jejího studia, aniž by předtím rozhodl o její žádosti o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny. Je nesporné, že žalobkyně dne 19. 12. 2021 doručila děkanovi *Žádost o anulování Státní rigorózní zkoušky z Interny, umožnění jejího opakování*, nicméně zákon o vysokých školách neumožňuje žalované vést samostatné řízení o takové žádosti. Takovou žádost totiž nelze podřadit pod taxativní výčet věcí, o nichž vysoká škola rozhoduje podle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách. Jinak řečeno, vysoká škola není nadána pravomocí vést ve smyslu § 44 správního řádu samostatné řízení o žádosti studenta o zneplatnění neúspěšného pokusu zkoušky a umožnění jejího opakování, jak se žalobkyně mylně domnívá. Ve smyslu čl. 17 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy je dokonce oprávněna takovou žádost vyřídit jakožto podnět toliko sdělením. Děkan a následně též rektorka postupovali v souladu se zákonem, jestliže se s argumenty, pro které žalobkyně žádala o anulování státní rigorózní zkoušky z Interny konané dne 13. 12. 2021, zabývali v rámci řízení o ukončení studia žalobkyně vedeného podle § 68 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách. Z logiky věci plyne, že odmítnutí těchto argumentů žalobkyně pro jejich nedůvodnost vedlo děkana a následně též rektorku k závěru, že žalobkyně nesplnila požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, neboť nevykonala část státní rigorózní zkoušky z Interny, což ve výsledku vedlo k vydání rozhodnutí o ukončení jejího studia.

38. Pokud tvrzené porušení vnitřních předpisů při konání neúspěšného pokusu státní závěrečné zkoušky vedlo k ukončení studia, jako tomu bylo i v případě žalobkyně, je vysoká škola povinna hodnotit, zda nebylo studentovi zasaženo do veřejného subjektivního práva na řádný proces, resp. na řádný průběh státní závěrečné zkoušky, tedy zda byly dodrženy podmínky stanovené pro konání státní zkoušky právními a studijními předpisy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141 a ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 211/2014-17). Právě tak rektorka v nyní projednávané věci postupovala, což žalobkyni též srozumitelně vysvětlila na straně 15 napadeného rozhodnutí. Její postup má náležitou oporu v zákoně o vysokých školách i vnitřních předpisech žalované. Ostatně ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně již jednou velmi podobnou situaci, která však tenkrát dopadla v její prospěch, absolvovala v roce 2016. Děkan 1.LF UK jí tehdy ukončil studium, protože nebyla úspěšná ani v jednom z možných pokusů zkoušky z Neurologie. Tehdejší rektor však rozhodnutí děkana o ukončení studia žalobkyně zrušil, protože při konání posledního termínu zkoušky z Neurologie byly porušeny interní předpisy žalované (žalobkyni nebyla dána možnost losovat otázky). Žalobkyně poté zkoušku z Neurologie úspěšně vykonala a pokračovala v plnění studijních povinností.
39. Dále se soud zabýval hlavním předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovanou, tedy tím, zda způsob a podmínky státní rigorózní zkoušky z Interny, kterou žalobkyně konala dne 13. 12. 2021, zasáhly do veřejného subjektivního práva žalobkyně.
40. Soud konstatuje, že ze správního spisu ani z provedeného dokazování neplyne, že by při přípravě odpovědí na vylosované otázky v rámci státní rigorózní zkoušky z Interny konané žalobkyní dne 13. 12. 2021 byly porušeny vnitřní předpisy žalované. Komise poskytla žalobkyni dostatečný čas k přípravě, což žalobkyně v žalobě ani nezpochybnila. V místnosti, kde zkouška probíhala, v době přípravy žalobkyně zcela jistě nepanoval absolutní klid a ticho; na přípravu v absolutně *tichém a klidném* prostředí však žalobkyně dle interních předpisů nárok nemá, byť se s ohledem na povahu a účel časového prostoru poskytovaného studentovi k přípravě odpovědí na vylosované otázky určitá míra klidu okolního prostředí očekává. Soud má i po provedení důkazu zvukovou nahrávkou, na které byla dle tvrzení samotné žalobkyně zvuková stopa softwarově zesílena, za prokázané, že členové komise mezi sebou v době přípravy žalobkyně opakovaně (nikoliv však kontinuálně) hovořili. Jejich hovor nicméně nebyl tak hlasitý, aby jej bylo možné označit za nepřiměřeně rušivý. Z provedeného důkazu je patrné, že hovor členů zkušební komise v místnosti v průběhu přípravy žalobkyně byl o poznání tišší než konverzace, která se odehrála na počátku zkoušky, kdy žalobkyně vešla do místnosti a losovala si otázky. Rovněž ve srovnání s konverzací členů zkušební komise se studentkou J., která byla nepochybně vedena běžnou hlasitostí, je úroveň hlasitosti jejich dalšího hovoru v době přípravy žalobkyně výrazně nižší. Z provedeného důkazu tak plyne, že členové zkušební komise v průběhu přípravy žalobkyně hovořili pokud možno tlumeně, aby žalobkyni nerušili. Ze zvukové nahrávky je dokonce patrné i to, že některý ze členů zkušební komise při konverzaci s jiným členem komise šeptá. V žádném případě se tedy nejednalo o hlasitý hovor členů zkušební komise či dokonce o jejich vzájemné překřikování. Jediné výraznější zesílení hluku lze pozorovat mezi cca 14. a 17. minutou nahrávky, což je časový úsek, v němž se ke zkoušce dostavila opozdílá studentka J. Soud však nepovažuje cca třiminutové vyrušení v podobě hovoru běžné intenzity za natolik závažné narušení, aby bylo způsobilé vést k neúspěchu žalobkyně při státní rigorózní zkoušce z Interny.

41. To, o jakých tématech členové zkušební komise během přípravy žalobkyně hovořili, je zcela nepodstatné. Lze důvodně předpokládat, že mezi sebou neprobírali, jaké jsou správné odpovědi na otázky, které si žalobkyně vylosovala, což bylo v tu chvíli jediné téma, které žalobkyni mohlo zajímat. Ať již vedli hovor na jakékoliv (jiné) téma, netýkalo se to důvodu, pro který se žalobkyně do zkušební místnosti dostavila. Hlasový projev členů zkušební komise samozřejmě generoval určitý hluk v místnosti. Bylo ale na žalobkyni, aby se od tohoto rušivého prvku oprostila a plně se soustředila na přípravu odpovědí na vylosované otázky, stejně jako to dělá každý jiný student u zkoušky.
42. Je zcela běžnou praxí (tzv. notorií, kterou v řízení před soudem není třeba dokazovat), že ústní státní závěrečné zkoušky na tuzemských vysokých školách probíhají tak, že jeden student je zkoušen (což logicky předpokládá, že mezi ním a členy zkušební komise probíhá slovní dialog s běžnou úrovní hlasitosti), zatímco další student si ve stejné místnosti připravuje odpovědi na své otázky. Zvuková sterilita tedy rozhodně není standardem, který by byl při ústních závěrečných zkouškách studentům dopřáván. Soud proto považoval za nadbytečné provádět důkaz místním šetřením na jiných státních rigorózních zkouškách pořádaných žalovanou. Jeho provedením by nemohl zjistit žádné informace, které by byly s to vyvrátit závěr o tom, že konkrétní zkouška, kterou žalobkyně napadá, proběhla korektně a nevybočovala ze standardů jiných státních závěrečných zkoušek.
43. Důvodná není dílčí žalobní námitka, v níž žalobkyně vytkla rektorce, že nahrávku č. 3 (o níž žalobkyně sama přiznala, že byla softwarově upravená, aby lépe refletovala její vnímání hluku) hodnotila jako subjektivní pohled žalobkyně, a s (rovněž subjektivním) vyjádřením zkoušejících, že mluvili polohlasně, se naproti tomu ztotožnila. Z napadeného rozhodnutí v žádném případě neplyne, že by se rektorka bez dalšího spokojila toliko s vyjádřeními členů zkušební komise v tom smyslu, že při přípravě žalobkyně hovořili tlumeně. Rektorka hodnotila rovněž žalobkyní navržené nahrávky, zabývala se její odvolací argumentací a předložila své vlastní úvahy, pro které má za to, že hovor členů zkušební komise v průběhu přípravy žalobkyně nepředstavoval porušení interních předpisů žalované. S tímto jejím závěrem se soud plně ztotožňuje.
44. Pro rozhodnutí o žalobě soud považuje za nepodstatné odkazy žalobkyně na studie, z nichž plyne, že hluk snižuje schopnost soustředění, či že se náročnost intelektuální práce odráží v citlivosti na zvukové vjemy. V obecné rovině nepochybně platí, že člověk se (snad až na ojedinělé výjimky) lépe soustředí v tichu. Žalobkyně však byla zkoušena při druhém opravném pokusu rigorózní zkoušky na 1. LF UK, při níž byla testována nejen z teoretických vědomostí, ale nepřímou ověřována též její schopnost prokázat své vědomosti ve stresové situaci, jíž státní závěrečná zkouška sama o sobě bezpochyby je. Je proto podstatné pouze to, zda členové komise v průběhu zkoušky, která zahrnovala i přípravu odpovědí na vylosované otázky, neporušili interní předpisy tím, že žalobkyni rušili nadměrným hlukem. Takto závažné pochybení v řízení prokázáno nebylo. Lze tak uzavřít, že státní rigorózní zkouška z Interny, kterou žalobkyně podstoupila dne 13. 12. 2021, proběhla zcela v souladu s interními předpisy žalované. Žalobkyně tudíž nebyla nijak zkrácena na právu, které jí zaručuje § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách, tj. na právu konat tuto zkoušku za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem.
45. Námitku, že studentce J. byla poskytnuta na přípravu odpovědí při zkoušce dne 13. 12. 2021 delší doba než jí, žalobkyně poprvé uplatnila až při jednání před soudem; v žalobě nic takového nenamítala a samotnou dobu, jež jí byla na přípravu odpovědí poskytnuta, za

nedostatečnou neoznačila. Jedná se tedy o opožděně uplatněnou žalobní námitku, k níž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet. Pouze na okraj soud uvádí, že studentka J. se připravovala zejména v době, kdy zkušební komise zkoušela žalobkyni, a musela tedy strpět hovor běžné hlasitosti, který členové zkušební komise při zkoušení vedli se žalobkyní. Lze předpokládat, že ani jí nebyl takto generovaný hluk příjemný, na rozdíl od žalobkyně jej ale vnímala jako přirozenou „součást“ prostředí, ve kterém se zkouška odehrává.

46. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
47. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení žádné náklady, jejichž náhrady by se domáhala. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 14. září 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu